

EZ NEM MEDDŐ FÜGEFA

NÉMETH ISTVÁN

Nézze, megmondom magának, úgy, ahogy van: én templomba járó ember vagyok. Ezenfelül még templomatya is. Már több mint húsz éve végzem ezt a munkát. Remélem tudja, mi a templomatya. Nem tudja? Másképp templomgondnok. Így már biztos tudja. Vasárnap és parancsolt ünnepeken én hordom körül a perselyt. Gondoskodok a templom karbantartásáról. A karbantartást a perselypénzből fedezzük. A hívők tudják is, hogy ha adnak, erre adnak. Hát a persely tartalma bizony nagyon különböző. Télen több, nyáron kevesebb. Nyáron, amikor kint sok a dolog, nem nagyon járnak az emberek templomba. Előfordult már, hogy rajtam, a papon és a ministránszon kívül mindössze két öreg varnyú gubbasztott bent. Vasárnap. Nagymisén! Bizony üres maradt a persely. A hónap első vasárnapján gyűlnek össze mindig a legtöbben. Amint ezen a vasárnap dobálnak a perselybe, az megy a püspök úrnak. Az első vasárnap mindig az övé. Sokszor évődtem már magamban: jól megfagygyúzták ezért a püspök úrék, nem hiába okos emberek, hogy az ő részük az első vasárnap befolyt összeg legyen. Tudják, hogy akkor, első vasárnap az is elmegy a templomba, aki aztán egész hónapon át tájunkra se néz. Így aztán szépen ki vagyunk semmizve. Mert bizony előfordult már, hogy a hónap többi három vasárnapján együttvéve nem folyt be akkora összeg, mint amennyi az első vasárnapon. Pedig a templomunkra megint ráférne egy nagy javítás.

Ezt a templomot annak idején, amikor az őseink itt letelepedtek, földből verték. Csak a tornyot építették kőből, de a többi földből verték. És zsindegyel földték be. Olyan kis jobbágytemplom-féle volt ez, ahol vasárnaponként összebújhattak egy kis lelki vigaszra, mert abban az időben, úgy gondolom, más vigaszuk nemigen lehetett. A parókia később épült, de arra majd még visszatérek. Amióta én vagyok a templomatya, egyszer már lett renoválva ez a templom. Betonlábakat raktunk alá. Be a falába. Mert a falak egyszer csak süllyedni kezdtek. Jól megcsinálták ezt annak idején, de csak földből csinálták. De most száz évre megint jól meg van támogatva. Hanem most meg meszelni kellene. Kívül-belül.

Különösen kívül, láthatja, milyen, vedlik, mint a röhes birka. Szégyellem, hogy ilyen. Mert, tudja, mégiscsak én vagyok a templomatya. Nyomnám is, hogy csináljuk. Csináljuk, emberek.

Csinálja kend! Maga a pap micsodája... már elnézést a kifejezésért, érti, mire gondolok... maga a pap micsodája, hát csinálja. Így becézgetnek. Hát most adja össze. Nem elég, hogy itt isten nevében dolgozok mindenki helyett, azzal fizetik ki az embert, hogy maga a pap micsodája. Nem ég le a pofájukról a bőr. Nekem abból semmi hasznom, hogy templomatya vagyok, de mi lenne, ha mindnyájan arra várnánk, hogy a másik majd megcsinálja? Én nem tudom, hogy maga miféle, milyen hitű, de azt tudom, hogy ott, ahol maga dolgozik, ott is vannak közös ügyek, amiket csakis összefogással lehet dűlőre vinni. Ilyen ügyek mindenütt vannak. De nézzen csak körül, milyenek az emberek. A legtöbb olyan, hogy rá nem tartozik semmi. Csak az, hogy azt a másikat, aki helyette is dolgozik, kicsúfolja.

Kirobbant most nálunk ez a parókiaügy. Nem tudom, hallott-e róla. Hát hogy lebontani vagy nem lebontani. Itt van, erről a házról van szó. A templomunk után a falu legöregebb épülete. A legelső téglapépület a falunkban. Őseink rakták, azok építették. Nézze meg, hogy milyen szép. Ugye, hogy szép. Én pontosan annyi éves vagyok, hány ez a század. A baka-ságot leszámítva mindig itt éltem, ebben a faluban. Hetvenhét év alatt itt annyi minden megváltozott, hogy ha öregapám fölébredne, már csak a templomról és erről a parókiáról ismerne rá saját szülőfalujára. Hát most ezt az utolsó ismertetőjelet is el akarják tüntetni.

Én fölálltam és megmondtam: tisztelendő úr, nem meddő fügefá ez, amit ki kell vágni, mint ahogy a tisztelendő úr mondta, múlt vasárnapi prédikációjában. Igaz, hogy ő, a papunk semleges álláspontra helyezkedett. De épp ez volt a legnagyobb baj. Nagyon akarós ember, az igaz, okos, egyszer talán még püspök is lehet belőle, de semleges álláspontjával elárulta, hogy neki az öreg parókia nem szívügye. Nekem viszont, nem is tagadom, az. Nézze, mit élhetek én még, két évet, legfőllebb ötöt. Nem magamnak akarom megtartani ezt az öreg épületet, hanem azoknak, akik élnek és azoknak, akik ezek után jönnek. A jövődeknek. Mert arra is kell gondolnunk.

Nekem ez a parókia mindig tetszett, nehogy félreértsen, nem azért, mert benne székelte a pap. Nem azért. Akárhányszor meglátom, mindig átjár a jó érzés: no, itthon vagyok. Még a mai nap is. És ezeket a falakat még öregapám öregpaja is látta. És meglehet, hogy néha ő is elgyönyörködött benne.

No most szavazni kellett a sorsáról. Erre a szavazásra kiszállt egy tartományi küldött is, nem tudom, hogy hívják, először láttam, csak annyit tudok róla, hogy nem egyházi, hanem világi ember és nem akármilyen rangja lehet, mert a műemlékeket védi. Megint arról tárgyaltunk, hogy lebontani vagy nem lebontani. Nyújtsák föl a kezüket, akik arra

szavaznak, hogy le kell bontani és a helyébe újat, modernet kell építeni. Hát emelkedni kezdenek a kezek. Nem egyszerre, hanem ahogy ez már lenni szokott. A tekintélyesebb rebbenti a gyávábbat. No elég az hozzá, hogy egyedül maradtam. Akkor álltam föl és mondtam el: nem meddő fügefa ez, amit ki kell vágni. Csend. Lesütött szemek.

Szót kért a küldött is. Elmondta, hogy neki ugyan nincs szavazati joga, de ugyanaz a véleménye, ami ezé a bácsikáé, és rám mutatott. Az ő véleménye is az, hogy a múlt értékeit, ha egy mód van rá, meg kell őrizni. Ezt mondta és még sok mindent, aminek a java részét, gondolom, csak a tisztelendő úr értette meg.

Nem tudom, lesz-e még szavazás, de nekem nagyon jólesett az, amit az a küldött mondott. Pedig fiatalember volt, még egészen fiatal, lám mégis messzebbre lát, mint sok más. És amikor vége lett az ülésnek, oda-jött hozzám, bemutatkozott, én is bemutatkoztam neki, megmondtam, hogy én vagyok a templomatya, azt már nem akartam hozzátenni, hogy én vagyok a pap micsodája is, legalábbis ennek tart a közzsáj. Mert hogy az ember valójában micsoda, nem tudja azt senki. No, mindegy. Elég az hozzá, hogy a küldött a vállamra tette a kezét, és ott, az egész társaság előtt még egyszer kinyilvánította, hogy nekem ad igazat. Lehet, hogy maga is az ő pártjábéli, ha találkozna vele a városban, csak annyit mondjon neki, hogy tisztelteti az a vén templomatya.